

Sygn. akt I KK 51/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **M.T. P.**

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 lutego 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 6 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K [...],

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu I instancji i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S.;**
- 2) zarządza zwrot opłaty w kwocie 450 zł wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego M. R.**

UZASADNIENIE

M. P. stanęła pod zarzutem tego, że:

- w okresie pomiędzy 11 września 2003r. a 16 grudnia 2003r. w Z., działając w realizacji z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. R. na kwotę 90.000,- zł, poprzez zawarcie umów o pożyczkę gotówkową i wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z ich warunków, tj. popełnienia czynu z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2020r. w sprawie sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżoną od stawianego jej zarzutu.

Orzeczenie zaskarżone zostało apelacją Prokuratora Rejonowego w Z., w której podniesiono zarzut:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że M. P. nie wprowadziła M. R. w błąd co do możliwości i zamiaru wywiązania się z zawartych z nim umów, realizując z góry powzięty zamiar doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem po uprzednim wprowadzeniu w błąd.

Wyrok zaskarżył też pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podnosząc:

I - obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na nienależytym rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania oraz dokonanie dowolnej, a w szczególności sprzecznej ze wskazaniami doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania, oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych na ich podstawie okoliczności oraz na skutek wadliwego rozważenia dowodów, które kolidowały z przyjętymi przez Sąd I instancji ustaleniach faktycznymi, zwłaszcza w zakresie uznania, iż oskarżona M.T.P. nie działała z góry powziętym zamiarem oszustwa, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, podczas gdy oskarżona zaciągając zadłużenie u pokrzywdzonego miała pełną świadomość tego, iż jej sytuacja majątkowa nie pozwoli na spłatę zobowiązania. Składając zeznania i wyjaśnienia nie zaprzeczyła twierdzeniom pokrzywdzonych co do celu pozyskania pożyczki. Złożyła rozbieżne

zeznania i wyjaśnienia, które ukształtowały się ostatecznie po przystąpieniu do sprawy jej obrońcy;

II - obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 167 k.p.k., polegającą na nieprzeprowadzeniu przez Sąd analizy sytuacji finansowej oskarżonej oraz jej przedsiębiorstwa w dacie zaciągania zobowiązań u pokrzywdzonego i okresie późniejszym, z uwagi na fakt, że okoliczność ta ma istotne znaczenie dla określenia zamiaru oskarżonej, mimo iż na podstawie znajdujących się w aktach dowodów, w tym zeznań świadków, wynika, iż spłacała swoje zobowiązania z pieniędzy otrzymanych w drodze pożyczki od pokrzywdzonych i to w sytuacji, gdy deklarowała przyjęcie pieniędzy na zupełnie inny cel, a to zakup towarów, co było niezbędne do prawidłowego funkcjonowania firmy. Nierozważeniu okoliczności zawieranych transakcji, w szczególności, że transakcje zawierane były 11.09.2003r., 04.12.2003r. oraz 16.12.2003r., zaciągnięcia zobowiązania wobec firmy E. K. – R. na kwotę 10.000,- zł (na zakup sprzętu komputerowego [...]) zakończonych nakazem zapłaty w sprawach I Nc (...)i I Nc (...). W tym deklaracji zabezpieczenia długu posiadanym majątkiem, w tym nieruchomości, w aspekcie wyjaśnień oskarżonej, jej kategorycznego pisma stanowiącego odpowiedź na przypomnienie o zobowiązaniu „zobowiązania wobec niej uległy przedawnieniu”;

III - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego, który to błąd wyraża się poprzez:

1) przejęcie tezy, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżona, zawierając umowy pożyczek, miała zamiar dokonania oszustwa na szkodę pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego (w szczególności: umowy zawieranych pożyczek, aneksy do umów, wyjaśnienia M.T. P., zeznania pokrzywdzonych i świadków występujących w sprawie) przedstawiają odmienny obraz, prowadzi do wniosku, że w chwili zawierania niniejszych umów oskarżona nie chciała wywiązać się z wynikających z nich zobowiązań, a tym samym wprowadziła w błąd pokrzywdzonego i doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 90.000,- zł;

2) bezkrytyczne przyjęcie wyjaśnienia oskarżonej, że nie chciała oszukać, podczas gdy z samych wyjaśnień oskarżonej wynika, że pożyczkę pobraną w datach: 11.09.2003r., 04.12.2003r. oraz 16.12.2003r. wykorzystała na spłacenie długów „wynagrodzeń pracownikom i należności drobniejszych dostawców”, ze względu na brak środków pieniężnych na działalność firmy (firma nie generowała zysków), „zamknęła” działalność w grudniu 2003r., co jednoznacznie wskazuje, iż pożyczając pieniądze w datach i okolicznościach pobrania pożyczki i rozdysponowania jej, zamknięcia firmy w tym samym czasie, nie miała zamiaru pożyczki zwrócić.

Skarżący w obu apelacjach wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 8 grudnia 2020r. w sprawie II Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podnosząc w niej zarzuty:

1. rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 9§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, a polegającego na zaniechaniu dokładnego rozpoznania i analizy zarzutu apelacyjnego i nienadaniu jakiegokolwiek znaczenia zaniechaniu przeprowadzenia przed Sądem pierwszej instancji analizy sytuacji finansowej oskarżonej oraz jej przedsiębiorstwa w dacie zaciągania zobowiązań u pokrzywdzonego i w okresie późniejszym oraz nie rozważeniu okoliczności zawieranych przez oskarżoną transakcji, terminu powstania niewypłacalności oraz jej wpływu na sytuację wierzyciela oskarżonej, a także racjonalności podejmowanych działań gospodarczych przez M.T.P., podczas gdy powyższe ustalenia w połączeniu z analizą działań następnych oskarżonej, polegających na zlikwidowaniu prowadzonej działalności, jest niezbędne do wykazania zamiaru popełnienia przestępstwa. W istocie M.T.P. pożyczkę pobraną w datach: 11.09.2003r., 04.12.2003r., 16.12.2003r. - wykorzystała na spłacenie długów „wynagrodzeń pracownikom i należności drobniejszych dostawcom”, a następnie w grudniu 2003r. ze względu na brak środków

pieniężnych na działalność firmy zakończyła ona prowadzenie działalności, co jednoznacznie wskazuje, iż pożyczając pieniądze w datach i okolicznościach pobrania pożyczki i rozdysponowania jej oraz zamknięcia firmy w tym samym czasie - nie miała zamiaru tej pożyczki zwrócić;

2. rażącego naruszenia prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 433§2 k.p.k., polegającego na zaniechaniu prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej poprzez powierzchowne rozważenie zarzutów apelacji i ograniczeniu się przez Sąd II instancji jedynie do wskazania, iż wnioski formułowane przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z. w środku odwoławczym nie zasługują na uwzględnienie, pomijając przy tym wskazanie czym Sąd się kierował oraz całkowitym przyjęciu ocen i poglądów Sądu I instancji, które sąd odwoławczy uznał za trafne, skutkujące niezgodną z wyrażoną w tym przepisie zasadą prawidłowego rozumowania oceną materiału dowodowego, a w konsekwencji nierozważeniu zarzutów naruszenia przepisów postępowania, które w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych zawartych w apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela posiłkowego, poprzez pominięcie okoliczności przemawiających na niekorzyść T.M.P., co w efekcie doprowadziło do jej uniewinnienia na podstawie dokonanych błędnie ustaleń, podczas gdy zgodnie z treścią przepisów art. 457§3 k.p.k. i art. 433§2 k.p.k. Sąd Odwoławczy jest zobowiązany do bezstronnego rozważenia wszystkich zarzutów oraz wniosków podniesionych w środku odwoławczym, czego konsekwencją, w przypadku utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy, jest powinność szczegółowego wykazania w uzasadnieniu wyroku Sądu *ad quem*, z jakich powodów zarzuty apelacyjne uznał za niesłuszne, powiązana z obowiązkiem przedstawienia toku rozumowania tego Sądu prowadzącego do stanowiska wyrażonego w wydanym orzeczeniu, uwzględniającego, zgodnie z treścią art. 4 k.p.k., wszystkie okoliczności podniesione w skardze apelacyjnej w sposób pozwalający na zrozumienie, dlaczego Sąd Odwoławczy uznał poszczególne zarzuty w realiach konkretnej sprawy za nietrafne.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. oraz Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest zasadna, w szczególności w zakresie w jakim podnosi zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego poprzez obrazę art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. (taka sekwencja przywołanych przepisów jest bardziej prawidłowa, akcentując w pierwszej kolejności wadliwe rozpoznanie środków odwoławczych).

Sąd Najwyższy dostrzega oczywiście istnienie art. 537a k.p.k. oraz 99a k.p.k., które nakazują sporządzanie uzasadnień wyroków na drukach stosownych formularzy, wymóg ten jednak nie może wyprzedzać nakazu rzetelnego rozpoznania sprawy i przedstawienia konkluzji sądu w postaci uzasadnienia, które spełnia wymóg z art. 424§1 k.p.k. w przypadku sądu I instancji i art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do sądu odwoławczego.

Tymczasem uzasadnienie sporządzone przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie spełnia nawet tego minimalnego standardu określonego przez wspomniany formularz. Część pierwsza wszak tego formularza – zgodnie ze wskazaniem art. 424§1 pkt 1 k.p.k. – nakłada na sąd obowiązek przedstawienia „jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione”.

Wypełniając tę część formularza Sąd Rejonowy wskazał na „*doprowadzenie w okresie pomiędzy 11 września 2003r. a 16 grudnia 2003r. w Z., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M.R. na kwotę 90000, poprzez zawarcie umów o pożyczkę gotówkową*”. Jednocześnie jednak na kolejnej stronie podnosi się, że „*brak dowodu na przyjęcie, że oskarżona działała ze z góry przyjętym zamiarem oszustwa*”. Brak jednoznacznego wskazania co Sąd ten postrzegał, jako ów przyjęty zamiar oszustwa. W sprawie nie budzi rzeczywiście wątpliwości to, iż pożyczka oskarżonej została udzielona, doszło zatem do rozporządzenia mieniem, które ostatecznie okazało się dla pokrzywdzonego niekorzystne. Istotą jednak przestępstwa oszustwa jest ustalenie, czy do owego rozporządzenia mieniem doszło w następstwie wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd – ostatecznie co do zamiaru wywiązania się z umowy, ale również co do kondycji

finansowej firmy oskarżonej i przeznaczenia funduszy uzyskanych w wyniku tego rozporządzenia. Sąd I instancji w tej kwestii poprzestał na stwierdzeniu, że nie ma możliwości dokonania takich ustaleń z uwagi na śmierć świadka R.P. i brak stosownej dokumentacji skarbowej (która **nie** została zarchiwizowana – w tym zakresie błędne wskazanie Sądu).

W tej sytuacji stwierdzić należy, że podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiła zasada *in dubio pro reo*, choć art. 5§2 k.p.k. nie został w uzasadnieniu wyroku przywołany.

Apelujący podnieśli w swoich skargach cały szereg zarzutów z zakresu obrazy prawa procesowego i błędnych ustaleń faktycznych, w których wskazali, że zamiar wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd możliwy jednak jest do ustalenia poprzez analizę przebiegu zdarzeń zaistniałych w niniejszej sprawie.

Sąd Odwoławczy w bardzo lakonicznym, a jednocześnie ogólnikowym uzasadnieniu swego wyroku, w istocie, na część zarzutów postawionych we wskazanych apelacjach nie odpowiedział w ogóle. Dotyczy to zwłaszcza zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. W tej części nie przedstawiono żadnych rozważań, które wykazywałyby dlaczego zarzuty apelacji zostały uznane za niezasadne. Sąd Odwoławczy poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe i słusznie sięgnął on po formułę z art. 5§2 k.p.k., nie wskazał jednak już dlaczego prezentuje taki pogląd, ani dlaczego zarzuty w tym zakresie nie są trafne. Już samo takie postąpienie wskazuje na to, że zarzut obrazy art. 433§2 k.p.k. został postawiony prawidłowo.

Bezsprzecznie dla skutecznego posłużenia się normą przepisu art. 5§2 k.p.k. konieczne jest wykazanie przez Sąd, że istniejących w sprawie wątpliwości nie da się usunąć.

Apelujący w swych skargach odwołali się do bardzo ważkich okoliczności – wynikający z wyjaśnień oskarżonej zamiar przeznaczenia uzyskanej pożyczki nie na zakup środków produkcji, lecz na wynagrodzenia dla pracowników i spłatę części długów, a także sekwencję czasową pomiędzy zaciąganyymi pożyczkami (4 i 16 grudnia 2003r.), a zakończeniem działalności firmy M. P. (grudzień 2003r.). Sąd Odwoławczy w najmniejszym stopniu do kwestii tych nie ustosunkował się, a są one kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy.

I tak:

- k. 1 – jak wynika z zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa – pokrzywdzony podał, że oskarżona *„poprosiła o udzielenie pożyczki na zakup surowca dla prowadzonej przez nią firmy. Deklarowała, że pożyczka jest bezpieczna albowiem dysponuje nieobciążonym majątkiem, który znacznie przewyższa zaciągnięty dług”*;

- k. 3 – przesłuchanie pokrzywdzonego – który wskazał tu na daty udzielanych pożyczek i ich kwoty (m. in. w dniu 4.12.2003r. – 40.000,- zł i w dniu 16.12.2003r. – 20.000,- zł) i podał, że *„przed podpisaniem ww. umów p. P. okazywała mi dokumenty związane z zamówieniami, faktury sprzedaży i dokumenty o nie zaleganiu z płatnościami ZUS”*;

- k. 37 – wyjaśnienia podejrzanej – *„pożyczka została wykorzystana do opłacenia wynagrodzeń pracowników i należności drobniejszym dostawcom, gdyż w 2003r. przez 7 miesięcy prowadziłam działalność gospodarczą – produkcje toreb plastikowych. Ze względu na brak środków pieniężnych na działalność firmy – firma nie generowała zysków. Z tego powodu zamknęłam działalność po siedmiu miesiącach w grudniu 2003r., chciałam być w porządku wobec pracowników. Środków własnych wtedy nie posiadałam i nie mogłam uzyskać również kredytu”*.

Jak widać z powyższego zestawienia według pokrzywdzonego pożyczka, której udzielał, miała zostać przeznaczona na cele związane z produkcją prowadzonej przez oskarżoną firmy i a M. P. deklarowała, że dysponuje zabezpieczeniem zaciąganego zobowiązania w postaci nieobciążonego majątku. Oskarżona natomiast wyjaśniła, że uzyskane pieniądze przeznaczyła na inny cel, a jej firma w chwili zaciągania zobowiązań u pokrzywdzonego (i nigdy przedtem) nie generowała zysków. W tym samym miesiącu, w którym zaciągnęła dwie transze pożyczki, „zamknęła działalność”. Przedstawione depozycje wskazują na to, że pokrzywdzony mógł zostać wprowadzony w błąd zarówno co do przeznaczenia zaciąganej pożyczki, jak i kondycji finansowej oskarżonej i jej firmy.

- k. 98 – na rozprawie przed Sądem Rejonowym w dniu 5 czerwca 2019r. oskarżona odmówiła składania wyjaśnień;

- k. 132 – 133 – słuchany w drodze pomocy prawnej pokrzywdzony złożył zeznania, obszerniejsze niż w postępowaniu przygotowawczym, ale w których podtrzymał wcześniejsze twierdzenia;

- k. 132 – 134 – E. K.– R.– żona pokrzywdzonego zeznała, że wyrażała zgodę na udzielenie pożyczki oskarżonej. *„Z tego, co pamięta, oskarżona mówiła, że jest wypłacalna. Pokazywała mężowi faktury, biznesplan i zamówienia. Byliśmy przekonani, że pieniądze zostaną zwrócone, inaczej byśmy nie pożyczyl”*;

- k. 152 – na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020r. oskarżona zdecydowała się na złożenie wyjaśnień i podała w nich, że została zaskoczona tym, że w grudniu 2003r. wypowiedziano jej umowę dzierżawy pomieszczeń, w których prowadziła działalność, a dowiedziała się o tym dopiero po zaciągnięciu pożyczek. I to było przyczyną zakończenia działalności jej firmy.

- k. 196 – świadek T. S. – pełnomocnik właściciela pomieszczeń, w których oskarżona prowadziła działalność zeznała, że nie pamięta na jaki okres zawarła umowę dzierżawy z oskarżoną, ale *„pani P. nie wywiązywała się z obowiązku płacenia za dzierżawę, w związku z czym nie pamiętam, czy ja ją wypowiedziałam czy pani P.”*. *„Pani P. twierdziła, że nie ma pieniędzy”, „nie płaciła co najmniej trzy miesiące”, „od początku miała problemy z płaceniem. Nie było sensu prowadzenia zakładu. Produkcja stała”*.

Na tym zakończono postępowanie dowodowe przed Sądem I instancji. Sąd Okręgowy postępowania tego nie uzupełniał.

Przedstawione zestawienie dowodzi jednoznacznie tego, że w sprawie istnieje materiał dowodowy, który nie został nawet w minimalnym stopniu przeanalizowany przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy natomiast całkowicie bezkrytycznie taki stan rzeczy zaakceptował.

Sądy obu instancji nie oceniły zeznań pokrzywdzonego. W szczególności nie wskazały dlaczego nie dają mu wiary w zakresie w jakim zeznał on, że został wprowadzony w błąd przez pokrzywdzoną co do jej możliwości finansowych i faktycznej działalności prowadzonej przez nią firmy. Sądy obu instancji nie zajęły żadnego stanowiska co do zmiany wyjaśnień przez pokrzywdzoną na rozprawie i podanie, że przyczyną ustania działalności jej firmy było niespodziewane wypowiedzenie umowy dzierżawy pomieszczeń, w których prowadziła firmę. Sądy

obu instancji nie dokonały też jakiegokolwiek oceny wiarygodności zeznań świadków T.S. i E.K.– R., choć potwierdzały one zarówno zeznania pokrzywdzonego, jak i wyjaśnienia oskarżonej złożone w postępowaniu przygotowawczym, w zakresie fatalnej sytuacji finansowej jej firmy. Jednocześnie zeznania świadka T. S. podważały wiarygodność zmienionych wyjaśnień oskarżonej złożonych na rozprawie. Sądy obu instancji nie wykazały w najmniejszym stopniu, dlaczego nadały tak istotne znaczenie braku możliwości odebrania zeznań od nieżyjącego świadka R. P., w sytuacji, gdy, jak wynika z istniejącego materiału dowodowego, jego rola ograniczyła się do poznania ze sobą oskarżonej i pokrzywdzonego. Sądy obu instancji nie wskazały też, jaka to dokumentacja skarbowa została już zniszczona i jakie mogła ona mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zwłaszcza, gdy sama oskarżona jednoznacznie opisuje w swych wyjaśnieniach kondycję finansową prowadzonej przez siebie firmy.

Reasumując powyższe Sąd Najwyższy stwierdza, że Sądy obu instancji nie dokonały jakiegokolwiek analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a pomimo tego w uzasadnieniach nie spełniających nawet minimalnego standardu dla tego dokumentu, uznały, że w sprawie istnieją niedające się usunąć wątpliwości.

W tej sytuacji uznać należy zarzuty podniesione w kasacji za zasadne. Skutkiem zaś powyższego było uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien wywiązać się ze swojego obowiązku oceny całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonać rzetelnych ustaleń faktycznych, uzupełnić to postępowanie dowodowe w zakresie, w jakim zajdzie taka potrzeba, a także dokonać ujawnienia dowodów w trybie art. 442§2 k.p.k. Jeżeli zajdzie potrzeba sporządzenia uzasadnienia wyroku powinno ono być sporządzone zdecydowanie staranniej niż poprzednie, a przede wszystkim spełniać warunki z art. 424§1 k.p.k. W oczywisty sposób uwagi co do jakości sporządzonego uzasadnienia dotyczą również Sądu Odwoławczego, o ile postępowanie na tym etapie będzie prowadzone.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

